

БЕЗСТРАШНИЯТ ДЖОВАНИНО

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Имало едно време един момък, който не се страхувал от нищо на света и затова се казвал Джованино Безстрашния. Като обикалял по света, веднъж той влязъл в един хан и поискал да пренощува.

— Тук нямаме място — отвърнал ханджията, — но ако ти не се страхуваш, ще ти покажа пътя за един замък.

— А защо трябва да се страхувам?

— Там се чуват гласове и никой не е успял да излезе жив. Всеки път съм виждал да се отправя към замъка погребална процесия с ковчег, за да вземе храбреца, който се е осмелил да пренощува там.

И какво направил тогава Джованино! Взел една свещ, една бутилка вино и наденица и отишъл да пренощува в замъка.

Точно в полунощ, когато той вечерял на масата, от камината се чул глас:

— Да хвърля ли?

— Да, хвърли де!

От камината се показал един човешки крак. Джованино изпил една чаша с вино. Гласът отново казал:

— Да хвърля ли?

А Джованино:

— Да, хвърли де!

Тогава излязъл друг човешки крак. Джованино отхапал едно голямо парче наденица.

— Да хвърля ли?

— Хвърляй!

Излязла една човешка ръка. Джованино започнал да свири.

— Да хвърля ли?

— Хвърляй!

Излязла втора ръка.

— Да хвърля ли?

— Хвърляй!

Испаднал един човешки труп. Ръцете и краката се били залепили към него. И човекът без глава се изправил на крака.

— Да хвърля ли?

— Хвърляй!

Търкулнала се една глава и скочила на раменете на туловището. Пред Джованино застанал великан.

Момъкът вдигнал чаша с вино и казал:

— Наздраве!

Великанът казал:

— Вземи свещта и върви след мен.

Джованино взел свещта, но не помръднал от мястото си.

— Върви напред ти! — казал Джованино.

— Не, ти! — отвърнал великанът.

— Ти! — казал Джованино.

Великанът тръгнал пръв. Така те преминали през целия замък. Джованино следвал великана със свещ в ръка. Накрая те стигнали под едно стълбище, където имало малка вратичка.

— Отвори я! — казал великанът на младежа.

— Отвори я ти! — казал Джованино.

Великанът блъснал с рамо вратичката, тя се отворила и дълбоко надолу се спускала извита стълба.

— Слизай — казал великанът.

— Първи слез ти — отвърнал Джованино.

Спуснал се в подземията и великанът посочил голяма каменна плоча на земята и казал:

— Повдигни я!

— Повдигни я ти! — отговорил Джованино и великанът повдигнал плочата, сякаш тя била лека като сламка.

Под плочата лежали три гърнета със злато.

— Вземи ги и ги изнеси горе — казал великанът.

— Вземи ги ти и ги изнеси горе — казал Джованино.

Великанът понесъл гърнетата със злато. Когато се върнали в стаята с камината, великанът казал:

— Джованино, магията се развали — от великана се отделил единият крак и изчезнал в камината. — Едното гърне със злато е за теб, вземи го — В камината изчезнала и едната ръка от тялото на великана. — Второто гърне дай на хората, които, мислейки те за мъртъв, ще дойдат да те вземат — отделила се и втората ръка и тя изчезнала в камината. — Третото гърне дай на първия бедняк, който мине отгук. — Отделил се и вторият крак и туловището на великана седнало на пода. — Замъкът задръж за себе си: неговите господари отдавна са умрели и нямат наследници. — Главата се отделила и паднала на пода до туловището. След това туловището се надигнало и изчезнало в камината, накрая изчезнала и главата.

На разсъмване се чуло пее: „Пощади ме...!“ Това била погребалната церемония, която идвала към замъка за тялото на Джованино. А той стоял на прозореца и си пушел лулата.

Оттогава безстрашният Джованино заживял щастливо и богато в замъка. Живял до деня, в който като се обърнал назад, видял сянката си и така се уплашил, че умрял на място.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.